

GYÜLÖLET.

Én gyűlölöm őket:
A gyönyöreivüket,
Kik inyüeknek élnek,
Szívüktől nem félnék.

Előre, előre:
A jó leelőre,
Éhomra és telten,
De soha leverten,
Habzsolni az ételt,
Sziürcsölni a csókot . . .
Ki bírta, az marta,
Sohasem csalódott!

Én gyűlölöm őket,
A perczszeretőket,
Kik élnek a manak,
Sok könnyü csodának,
Nincs bánatuk, nincsen,
Nincs örömük, nincsen
És Istenük sincsen!

Az éjben egy fáklya:
A lélek! Nem látják,
Az álmot, a vágyat,
A könyvet nem várják;
De erejük lendül,
Nótájuk felcsendül . . .

Hangos hegedűvel,
Mit gond sohsem nyü el,
Csak mennek előre,
Előre, előre!

Én gyűlölöm őket:
Étvágyszeretőket,
Sohsem remegőket,
E kis ámitókat,
E víg számítókat,
A szürke kúszókat,
Nyílt kaput zúzókat . .
Ők futnak csak egyre,
Nem jutnak a Hegyre!

Fürödjenek csak meg
A földnek porában,
Fulladjanak meg ők
Az élet borában,
Csak nyeljék a csókot
Lihegve és telten
Más földért, más csókért
Szomjazik a lelkem!

Én gyűlölöm őket:
E gyönyöreivüket,
E földszeretőket!

(Budapest.)

VIDOR MARCEL.